

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Protokolant:	Ewa Grychtoł

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2015 r. w Gliwicach

sprawy R. B. (B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o ustalenie wysokości kapitału początkowego, o prawo do emerytury i przeliczenie emerytury

na skutek odwołania R. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 13 października 2014 r. **nr** (...)

z dnia 25 września 2014 r. **nr** (...) - 2014

z dnia 10 lutego 2015 r. **nr** (...)

oddala odwołania.

(-) SSO Teresa Kalinka

VIII U 2445 / 14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 września 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. ustalił kapitał początkowy R. B.. Do ustalenia wartości kapitału początkowego zakład przyjął 23 lata 5 miesięcy i 7 dni okresów składkowych oraz 1 rok 2 miesiące i 1 dzień okresów nieskładkowych. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z dziesięciu lat kalendarzowych, to jest od 1983 do 1992 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 233,33 %.

Decyzją z dnia 23 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił przyznania emerytury wskazując jako podstawę prawną art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku

emerytalnego pracowników zatrudnionych szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Podstawą odmowy przyznania emerytury był brak wymaganego co najmniej 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego do dnia 1 stycznia 1999 roku. Ustalony okres składkowy i nieskładkowy wyniósł 24 lata 7 miesięcy i 8 dni.

W odwołaniu R. B. domagał się uchylecia zaskarżonej decyzji oraz przeliczenia wcześniej przyznanej emerytury górniczej z uwzględnieniem okresów nauki zawodu (...) Szkole (...) w G. w latach 1970 -1974, ewentualnie o ustalenie prawa do emerytury na powszechnych zasadach z uwzględnieniem czasu pracy w szczególnych warunkach oraz okresów nauki zawodu zasadniczej szkole górniczej . Wniósł o przyznanie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu sądowym w wg norm przepisanych. Z uzasadnienia odwołania wynika, że R. B. w dniu 15 września 2014 roku złożył wniosek o ponowne przeliczenie emerytury, który to wniosek został potraktowany jako wniosek o przyznanie emerytury na zasadach powszechnych. Intencją ubezpieczonego było złożenie wniosku o ponowne przeliczenie emerytury górniczej z uwzględnieniem okresów pracy zawodowej po przejściu na emeryturę górniczą w oraz okresów nauki zawodu (...) KWK (...) w G. w latach 1972 - 1974 roku. Zdaniem odwołującego, organ rentowy bezpodstawnie nie doliczył do okresów składkowych okresu nauki zasadniczej szkole górniczej, ponieważ podczas tej nauki ubezpieczony odbywał na podstawie umowy zajęcia praktyczne zawodowe pod ziemią w wymiarze co najmniej trzech dni w tygodniu. Wskazał, że stosownie do artykułu 6 ust. 2 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Fundusz Ubezpieczeń Społecznych podlegają zaliczeniu jako okresy składkowe okresy zatrudnienia młodocianych na obszarze Państwa Polskiego na warunkach określonych w przepisach obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1975 roku. Zdaniem odwołującego, jeżeli młodociany odbywał praktyczną naukę zawodu w zakładzie pracy na podstawie umowy zawartej między zakładem pracy i nim, to okres praktycznej nauki zawodu podlega uwzględnieniu przy ustaleniu prawa do emerytury lub renty przy ustalaniu wysokości tych świadczeń. Wniósł o zwrócenie się do bliżej nieokreślonego archiwum państwowego w K. oddział G., gdzie zostały przekazane dokumenty zlikwidowanego zakładu górniczego oraz szkoły zawodowej oraz do kuratorium oświaty z K. o udzielenie informacji odnośnie podstawy zatrudnienia

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że w oparciu o art. 21 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń społecznych istnieje możliwość kilkakrotnego realizowania się ryzyka emerytalnego. Uzyskanie uprawnień do kolejnej emerytury w wiązało się z możliwością każdorazowego podwyższenia kwoty świadczenia w wyniku stosowania za każdym razem wyższej kwoty bazowej. Zgodnie z artykułem 184 ustawy emerytalno-rentowej osobom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 które pobrały emeryturę na podstawie przepisów artykułu 48 lub 50 nie może być przyznana emerytura na podstawie art. 183. Ubezpieczony od 5 czerwca 2000 jest uprawniony do emerytury górniczej bez względu na wiek. Prawo zostało przyznane na podstawie obowiązującego wówczas art. 48 ustawy emerytalno-rentowej . Po przyznaniu świadczenia ubezpieczony kontynuował zatrudnienie i podlegał ubezpieczeniu społecznemu przez okres powyżej 30 miesięcy. Z wnioskiem o kolejną emeryturę ubezpieczony wystąpił 5 listopada 2010 roku. Decyzją z dnia 20 listopada 2010 organ rentowy ustalił prawo do emerytury górniczej na podstawie art. 50 a ustawy z tytułu osiągnięcia wieku 50 lat i legitymowania się wymaganym okresem pracy górniczej. Wówczas przyjęto kwotę bazową obowiązującą w dniu 1 maja 2010 roku . Po przeliczeniu świadczenia ubezpieczony nadal kontynuował zatrudnienie. Świadczenie podlegało przeliczeniu w związku z doliczeniem stażu pracy. W dniu 16 września 2014 ubezpieczony wystąpił z ponownym wnioskiem o emeryturę. Ubezpieczony w dacie złożenia wniosku, będącego źródłem zaskarżonych decyzji, ukończył wiek 58 lat i organ rentowy rozpatrywał uprawnienia do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej w związku z § 8a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Prawa do emerytury odmówiono, ponieważ ubezpieczony do dnia 1 stycznia 1999 roku udowodnił okres składkowy i nieskładkowym wymiarze 24 lat 7 miesięcy i 8 dni. W związku z wnioskiem z dnia 16 września 2014 roku należało ubezpieczonemu ustalić kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999. Przy ustalaniu wartości kapitału początkowego nie został uwzględniony okres nauki zawodu (...) Szkole (...) w G. od 1971 do 1974 roku. Organ rentowy wskazał że warunkiem zaliczenia okresu nauki do uprawnień emerytalno-rentowych był stosunek pracy w jakim musiał pozostawać pracownik pobierający naukę. Przedłożone świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły górniczej nie jest dowodem wykonywania pracy w ramach umowy o pracę.

W kolejnym odwołaniu z dnia 16 marca 2015 roku ubezpieczony wniósł o doliczenie do okresów składkowych okresu zatrudnienia w przedsiębiorcy (...) spółka z o.o. w B. w okresie od listopada 2009 roku do maja 2014 roku oraz o przyznanie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu sądowym.

W dniu 30 grudnia 2014 roku został złożony w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. kolejny wniosek o ponowne przeliczenie kwoty bazowej oraz wysokości emerytury przy uwzględnieniu okresu pracy w przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w B., a dnia 10 lutego 2015 roku organ rentowy wydał decyzję odmowną wskazując jako podstawę prawną art. 111 ust. 1 punkt 2,3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Zdaniem odwołującego istnieje możliwość ponownego przeliczenia emerytury na podstawie artykułu 110, czego organ rentowy nie uwzględnił.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania wskazując że w brak było przesłanek do zastosowania art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ przeciętny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych od stycznia 2004 do grudnia 2013 wyniósł 45,08 % i okazał się niższy od dotychczasowego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru obliczonego na podstawie wynagrodzeń z lat 1983 - 1992 wynoszącego 233,33 %. Brak jest również podstaw do zastosowania artykułu ust. 110 ustawy emerytalno-rentowej, ponieważ nie zachodzi w przypadku ubezpieczonego okoliczność, że od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia złożenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia nie pobrał świadczenia ani też okres wymagany do ustalenia podstawy nie przypada w całości po przyznaniu świadczenia a nadto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie wynosi co najmniej 130 % a jedynie 45,08 %. Decyzją z dnia 23 czerwca 2014 roku ubezpieczonemu doliczono do stażu pracy okres zatrudnienia w E. do 31 maja 2014 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. B. urodził się (...). Od dnia 1 lipca 2000 została przyznana mu emerytura górnicza . Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto 24 lata 4 miesiące okresów składkowych oraz 1 i 7 miesięcy okresów nieskładkowych.

Kolejny wniosek o emeryturę ubezpieczony złożył w 2009. Decyzją z dnia 20 listopada 2009 przyznano ubezpieczonemu prawo do kolejnej emerytury górniczej. Do obliczenia składnika emerytury wynoszącego 24 % kwoty bazowej przyjęto kwotę bazową obowiązującą w listopadzie 2009, a okres składkowy wyniósł 28 lat.

Po przyznaniu prawa do tego świadczenia ubezpieczony przedkładał zaświadczenia o zatrudnieniu i doliczono kolejne okresy zatrudnienia .Na dzień 1 maja 2014 roku okres składkowy wzrósł do 32 lat i 6 miesięcy , a okres nieskładkowy wyniósł 1 rok i 3 miesiące.

Kolejny wniosek , który został złożony Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w dniu 16 września 2014. Rozpoznając wniosek o nową emeryturę organ rentowy ustalił kapitał początkowy decyzją z dnia 25 z września 2014. Do ustalenia wartości kapitału przyjęto 23 lata i 5 miesięcy i 7 dni okresów składkowych oraz 1 rok i 2 miesiące okresów nieskładkowych, Zdaniem organu rentowego przed dniem 1 czerwca 1974 roku ubezpieczony nie udowodnił żadnych okresów składkowych ani nieskładkowych.

Decyzją z dnia 13 października 2014 roku odmówiono ubezpieczonemu prawa do emerytury na podstawie ustawy z dnia 17 X1I 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, bowiem ubezpieczony do dnia 1.stycznia 1999 nie udowodnił c najmniej 25lat okresów składkowych i nieskładkowych.

W dniu 18 listopada 2014 roku pełnomocnik ubezpieczonego złożył w organie rentowym wniosek „o ponowne przeliczenie wartości kwoty bazowej oraz wysokości emerytury przy uwzględnieniu okresu pracy przedsiębiorstw (...) sp. z o.o. w B. okresie od listopada 2009 roku do maja 2014 roku”. Decyzją z 10 lutego 2015 roku odmówiono przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia w oparciu o przepis artykułu ust. 111 ust. 1 punktu 2,3 ustawy emerytalno-

rentowej, ponieważ przyjęty wskaźnik podstawy wymiaru z dziesięciu lat kalendarzowych od 2004 do 2013 roku jest mniejszy od wskaźnika podstawy wymiaru z lat od 1983 do 1992.

R. B. twierdził, że do okresów składkowych winien zostać doliczony okres nauki w (...), ponieważ pracował na kopalni przez 3 dni w tygodniu, a przez 3 dni pobierał naukę. Z kat osobowych ubezpieczonego z KWK (...) wynika, że okres nauki w szkole zawodowej nigdy nie był traktowany jako okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę. Przy ustalaniu uprawnień pracowniczych nie uwzględniano tego okresu.

Stan faktyczny jest bezsporny między stronami i wynika z akt emerytalnych R. B.. Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach emerytalnych i aktach osobowych ubezpieczonego z KWK (...). Zdaniem sądu dowody te są kompletne i przekonujące.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania nie zasługują na uwzględnienie

Spór w niniejszej sprawie dotyczy trzech kwestii:

1. ustalenia wartości kapitału początkowego
2. przyznania prawa do emerytury
3. przeliczenia pobieranej emerytury.

ad 1

W zakresie decyzji z dnia 25 września 2014 roku o ustaleniu kapitału początkowego ubezpieczony zakwestionował przyjęte okresy składkowe wymiarze 23 lat 5 miesięcy i 7 dni\

Zgodnie z art. 6 ust.2 pkt 1 za okresy składkowe uważa się również przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r. okresy, za które została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, w tym, zatrudnienia po ukończeniu 15 lat życia: na obszarze Państwa Polskiego - w wymiarze nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy, jeżeli w tych okresach pracownik pobierał wynagrodzenie lub zasiłki z ubezpieczenia społecznego: chorobowy, macierzyński lub opiekuńczy albo rentę chorobową,

R. B. nie przedstawił umowy o pracę zawartej z zakładem pracy. Praktyczna nauka ucznia zasadniczej szkoły zawodowej w zakładzie pracy, bez zawarcia indywidualnej umowy o pracę, nie stanowi okresu zatrudnienia młodocianych. Okres praktycznej nauki zawodu jest okresem zatrudnienia tylko wówczas, gdy uczeń zasadniczej szkoły zawodowej był jednocześnie zatrudniony przez zakład pracy na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego odbywanego w formie nauki zawodu. Zatem, jeżeli między pracodawcą i pracownikiem została zawarta umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego, wówczas okres nauki zawodu podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Fakt ten powinien być udokumentowany świadectwem pracy, wydanym przez pracodawcę, w u którego odbywała się nauka zawodu. Zakład pracy nie wystawił świadectwa pracy R. B. potwierdzającego okres pracy w spornym okresie. Ubezpieczony nie otrzymywał wynagrodzenia za pracę a jedynie pomoc materialną w formie stypendium. Za prawidłowością prezentowanego stanowiska przemawia zawartość akt osobowych. R. B. po skończeniu zasadniczej szkoły zawodowej podjął pracę w kopalni, w której uczył się zawodu. Pracodawca nigdy nie potwierdził faktu zatrudnienia ubezpieczonego jako pracownika w okresie, kiedy był on uczniem zasadniczej szkoły górniczej. Nie jest okresem pracy okres praktyki odbywanej zakładzie pracy na podstawie umowy zawartej między szkołą a zakładem pracy. Obowiązek praktycznej nauki zawodu nigdy nie mieścił się w pojęciu zatrudnienie, zaś praktyki zawodowe organizowane w zakładach pracy odbywały się na podstawie umów między szkołą a zakładem pracy. Zdaniem sądu, w niniejszej sprawie, ubezpieczony nie wykazał, aby wiązał

go jakikolwiek stosunek prawny z zakładem pracy. Sąd oddalił odwołanie jako bezpodstawne w zakresie żądania zaliczenia do okresów składkowych okresu praktycznej nauki zawodu w latach od 1971 do 1974

Ad 2

W dniu 15 września 2014 roku R. B. złożył wniosek o emeryturę. Zaskarżoną decyzją z dnia 13 października 2014 roku w odmówiono prawa do świadczenia, ponieważ do dnia 1 stycznia 1999 roku R. B. udowodnił 24 lata 7 miesięcy i 8 dni okresów składkowych nieskładkowych zamiast wymaganych co najmniej 25 lat W tym zakresie zaskarżona decyzja jest prawidłowa, ponieważ brak jest podstawy do doliczenia i innych okresów składkowych i nieskładkowych do ustalonych w tej decyzji.

Organ rentowy rozpoznając wniosek o emeryturę przytoczył jedynie przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

R. B. w dacie złożenia wniosku o emeryturę miał ukończone 55 lat, miał wymagany okres pracy szczególnych warunkach, o której mowa w dziale IV wykazu B pozycje 8,9 stanowiącego załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku. Nie posiadał jednak wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego 25 lat do 1 stycznia 1999 roku), co uniemożliwiało uwzględnienie wniosku o prawo do emerytury z tytułu pracy w obniżonym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Zaznaczyć jednak trzeba , że ubezpieczony składając wniosek o emeryturę nie wskazał o jaką emeryturę chodzi.

Z uwagi na ukończony wiek 58 lat i wymagany okres pracy górniczej, organ rentowy winien był również rozpoznać wniosek prawo do emerytury na podstawie art. 39 ustawy emerytalno-rentowej w związku z art 184 tej ustawy.

Art. 184 tej ustawy stanowi, że . 1. Ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

2. Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

3. Przy ustalaniu podstawy obliczenia emerytury ubezpieczonego, który złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa, składki na ubezpieczenie emerytalne, zaewidencjonowane na jego koncie w Zakładzie, zwiększa się przez pomnożenie wskaźnikiem korygującym 19,52/12,22, stanowiącym stosunek pełnej wysokości składki na ubezpieczenie emerytalne do wysokości zaewidencjonowanej na koncie ubezpieczonego w Zakładzie.

Zgodnie zaś z art. 39 ubezpieczonemu urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949 r., spełniającemu warunek określony w art. 27 ust. 1 pkt 2 i niespełniającemu warunków wymaganych do uzyskania górniczej emerytury na podstawie art. 50a, który ma co najmniej 5 lat:

1) pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, albo

2) pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 pkt 4 i 5, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na odkrywcę w kopalniach siarki i węgla brunatnego oraz w kopalniach otworowych siarki

- wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 ust. 2 i 3, obniża się o 6 miesięcy za każdy rok takiej pracy, nie więcej jednak niż o 15 lat.

Jak wynika z powołanych przepisów ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do emerytury z dwóch przyczyn : jest uprawniony do emerytury górniczej na podstawie art. 50a i nie posiada wymaganego okresu składkowego nieskładkowego o którym mowa w art. 27, to jest co najmniej 25 lat (do 1 stycznia 1999 roku)/

R. B. przeszedł na emeryturę górniczą bez względu na wiek (miał ukończone 44 lata w dacie przejścia na pierwszą emeryturę).) W roku 2009 nabył prawo do kolejnej emerytury górniczej w oparciu o przepis art. 50a ust. 2 . Miał wówczas ukończone w 53 lata. Kolejny wniosek o emeryturę wpłynął w roku 2014, kiedy ubezpieczony miał ukończone 58 lat. Zgodnie z art. 50 a ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej górnicza emerytura przysługuje pracownikowi, który spełniał łącznie następujące warunki: ukończył 55 lat życia, ma okres pracy górniczej wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem zakładu w na dochody budżetu państwa. R. B. spełnia warunki z art. 50a ust. 1 w ustawy emerytalno-rentowej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach n (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach sygn. III AUa 2117/12 z dnia 5 marca 2013 roku.) „przewidziana w art. 50a u.e.r.f.u.s. górnicza emerytura, której nabycie ustawodawca wiąże z osiągnięciem stosownego wieku, uzależnionego od określonego okresu pracy górniczej przewidzianej w art. 50c ust. 1 u.e.r.f.u.s. - pomimo, iż warunki do jej uzyskania określono w dwóch odrębnych ustępach tego przepisu, faktycznie stanowi rodzajowo tożsame świadczenie. W konsekwencji też ubezpieczony, któremu z chwilą osiągnięcia wieku 50. lat przyznano prawo do górniczej emerytury na podstawie ust. 2 omawianego art. 50a u.e.r.f.u.s., tj. wobec wykazania okresu pracy górniczej wynoszącego łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, po ukończeniu 55 lat życia - tylko z tej przyczyny - nie nabędzie prawa do górniczej emerytury przewidzianej w ust. 1 art. 50a u.e.r.f.u.s., albowiem w istocie po jego stronie nie wystąpiły jakiegokolwiek przesłanki uzasadniające uzyskanie prawa do kolejnego świadczenia - nadal uzależnionego od wykazania okresu pracy górniczej wynoszącego łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 25 lat, w tym co najmniej jedynie 10 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 u.e.r.f.u.s.”

Zdaniem Sądu Okręgowego wobec braku prawa do kolejnej nowej emerytury ubezpieczony nie może skorzystać się z uprawnienia przewidzianego w art. 53 ust. 3,4 ustawy emerytalno-rentowej. Odwołanie od decyzji w dni 13 października 2014 roku należało oddalić.

Ad 3

Rozpoznając wniosek z dnia 30 grudnia 2014 roku w sprawie przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia organ rentowy wydał decyzję odmowną z dnia 10 lutego 2015 roku Zdaniem sądu stanowisko organu rentowego jest prawidłowe.

Brak jest podstaw do zastosowania artykułu 110 ustawy emerytalno-rentowej zgodnie z którym

1. Wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia

podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

3. Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176.

Biorąc pod uwagę uzyskiwane zarobki po przejściu na emeryturę niemożliwe jest, aby wwpw był korzystniejszy od ustalonego w decyzji o przyznaniu emerytury. Ust. 2 powołanego przepisu nie może mieć zastosowania, bowiem R. B. pobiera emeryturę.

Brak jest również podstaw do przeliczenia emerytur na podstawie art. 111 ustawy emerytalno – rentowej, bowiem ustalono najkorzystniejszy wwpw przy ustalaniu prawa do pierwszej emerytury.

Okresy pracy w (...) sp. z o.o. organ rentowy każdorazowo dolicza do okresów składkowych i nieskładkowych po złożeniu stosownych wniosków.

Odwołanie jako bezpodstawne również należało oddalić.

Wyrok wydano na podstawie art. 477¹⁴. § 1. k.p.c.

(-) SSO Teresa Kalinka